

den undersøgelse, som justitsministeren har sat i værk.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg vil godt sige tak for en på mange måder meget fin tale og også nogle meget gode holdninger, som kom til udtryk i fru Inge Dahl-Sørensens tale.

Jeg er fuldstændig enig i, at det hele ikke bare skal gå op i paragraffer. De løser ikke i sig selv problemerne, og love kan i det hele taget ikke forhindre, at forældre kriger om deres børn. Det kan vi ikke være uenige i.

På den anden side må vi vel sige, at det er lovgivers forpligtelse at opstille så gode rammer som overhovedet muligt for disse ekstremt svære sager, og derfor vil jeg godt spørge, fordi jeg synes, det tidligere har været tilkendegivet fra Venstremedlemmer – måske især før valget, uden at jeg vil blive for polemisk: Er det Venstres opfattelse, at loven er god nok, som den er i dag, og at den er i overensstemmelse med FN's børnekonvention på trods af kritik fra FN's Børnekomité og organisationer osv.? Det er det ene spørgsmål, og det andet vil være: Er det bare praksis, der er noget galt med, sådan som vi har hørt i dag, især fra justitsministeren?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg vil sige ligesom justitsministeren, at loven burde være god nok, men vi har altså at gøre med problemer, som næsten er umulige at løse, når vi når derud, hvor forældre skændes og kives om deres børn. Jeg vil næsten tro, at selv om vi lavede lovgivningen anderledes, ville der bare blive opfundet nogle andre problemer.

Kl. 15.20

Jeg glæder mig til den undersøgelse, som Justitsministeriet og justitsministeren har sat i gang, for det kan da være, at vi så bliver lidt klogere, og i Venstre er vi enige i det, justitsministeren også sagde: der skal ske nogle ændringer, hvis man kommer frem til, at det er nødvendigt.

Som jeg ser lovgivningen i dag, burde den være god nok. Men der er ganske få, som det er helt umuligt at nå, og uanset hvordan vi laver loven, vil der stadig være problemer. Man kan jo selvfølgelig sige: Nu tager vi altså hånd om dette lille væsen, fordi forældrene er ganske umulige. Men så er det barnet, det går ud over.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kvitterer også for fru Inge Dahl-Sørensens flotte tale.

Jeg vil bare påpege en enkelt ting, og det er, at SF's lovforslag ikke kun retter sig mod de umulige sager; det retter sig også mod den helt almindelige, gode samværsordning, hvor et 11-12-årigt barn bare ikke gider tage til den anden ende af landet. Så skal der være noget informationsmateriale, så barnet kan finde ud af, at det godt kan rejse sin egen samværs sag, og at det godt selv kan få lavet samværet om, uden at far og mor bliver sure på det. Det er den vinkel, vi har: at skabe et system, som hele tiden lytter til børnenes fuldstændig berettigede forslag til ændringer, også i helt almindelige situationer. Det vil jeg godt høre fru Inge Dahl-Sørensens kommentarer til.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg er stadig lidt optaget af forholdet mellem lovgivning og praksis, og når fru Inge Dahl-Sørensen siger, at Venstre i langt højere grad vil lade børnenes tale lyde, og at det er den, man skal følge, også i forbindelse med besøg, må jeg alligevel spørge: Er der så rent faktisk ikke også noget at komme efter rent lovgivningsmæssigt?

Barnets mulighed for at give udtryk for sit synspunkt om, hvor mulig eller umulig samværs sagen i øvrigt er, er ikke særlig stærkt forankret. Det er jo dét, som adskillige organisationer har påpeget, det er i øvrigt også det, man kan se, hvis man får samværs sager på sit bord, og jeg tror, at også fru Inge Dahl-Sørensen kan se, at det desværre er tilfældet i en del af de samværs sager, som går helt i kludder.

Jeg forstår godt, at fru Inge Dahl-Sørensen skal afvise vort forslag her i dag; det gør regeringspartier jo altid pr. definition, så det er en del af spillet. Men med hensyn til den mere substantielle drøftelse forstår jeg ikke, at fru Inge Dahl-Sørensen ikke kan se, at der er brug for en ændring. Hvad med f.eks. det element i Kristeligt Folkepartis beslutningsforslag, hvor vi vil have en 3-års-frist for, hvor lang tid en biologisk forælder kan få lov til at søge om samvær, selv om den pågældende overhovedet ikke har haft kontakt med barnet? Det er da et konkret anliggende.